

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupeného společností TOMÁŠ GOLÁŇ, daňovou kancelář s.r.o., se sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2015, č. j. 10823/15/5200-10422-702767,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí (dodatečnému platebnímu výměru) Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 17. 6. 2014, č. j. 1334101/14/3312-24801-803505, kterým byla žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen

„zákon o daních z příjmů“) a podle ust. § 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) za zdaňovací období roku 2010 doměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 828 570 Kč, daňový bonus ve výši -52 200 Kč a současně mu byla uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 176 154 Kč.

[2] Napadeným rozhodnutím žalovaný dodatečný platební výměr změnil tak, že žalobci podle pomůcek doměřil za zdaňovací období roku 2010 daň ve výši 834 315 Kč, doměřil daňový bonus ve výši -52 200 Kč a současně mu uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 177.303 Kč.

[3] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v rámci odvolacího řízení byly zjištěny informace týkající se výpovědi pana M. M. K. (dodavatele žalobce), které mají vliv na výši doměřené daňové povinnosti žalobce a způsob stanovení daně. Odvolací orgán posoudil nově získané důkazní prostředky (Protokol o výsledku obviněného ze dne 3. 6. 2014 a Pokračování protokolu o výsledku obviněného ze dne 5. 2. 2015) a pro jejich rozpornost s důkazními prostředky zajištěnými v rámci daňové kontroly a s ohledem na skutečnost, že jiné důkazní prostředky nejsou k dispozici, dospěl na rozdíl od prvostupňového správce daně k závěru, že žalobce neprokázal své tvrzení stran výdaje ve výši 9 210 212 Kč jako daňového nákladu ve smyslu ust. § 24 zákona o daních z příjmů. Změnou důkazní situace v rámci odvolacího řízení došlo ke změně právního názoru na stanovení daně a daň byla v důsledku toho stanovena podle pomůcek. Jako pomůcka pro stanovení výnosů byly využity údaje uvedené žalobcem v jeho účetnictví a výnosy byly stanoveny ve výši 15 286 425 Kč. Co se týče nákladů, správní orgán s ohledem na skutečnost, že skutečný rozsah nákladů byl v daňové kontrole předmětem pochybností a nebylo možno využít ani poznatků správce daně, přistoupil k tomu, že jako náklady uznal částku ve výši 60 % výnosů. Vycházel přitom z toho, že dle ust. § 7 odst. 7 písm. b) zákona o daních z příjmů mají poplatníci, kteří mají příjmy ze živnosti, možnost uplatnit výdaje procentem z příjmů ve výši 60 %, jedná se tedy o určitou výši výdajů, kterou garantuje zákon o daních z příjmů a která je shodná pro určité skupiny poplatníků. Žalovaný dospěl k závěru, že s ohledem na konstrukci pomůcek a zohlednění výhod pro daňový subjekt byla daň stanovena dostatečně spolehlivě a v souladu s ust. § 98 odst. 4 daňového řádu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Žalobce se v žalobě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, rovněž navrhl soudu uložení povinnosti nahradit žalobci náklady řízení.

[5] Předně namítal, že se žalovaný správní orgán dopustil pochybení, které má za následek nezákonnost a nesprávné stanovení daně, pokud prvoinstanční správce daně veškeré výdaje vyplacené panu M. K. v celkové výši 9 210 212 Kč uznal jako výdaje k zajištění, dosažení a udržení příjmů a žalovaný tuto částku vyloučil z daňově účinných výdajů na základě výpovědi obviněného M. M. K. na Policii ČR. Podle žalobce není možné, aby jeden správce daně takto zásadní částku jako daňový výdaj uznal a následně jeho nadřízený orgán tuto částku z daňových výdajů vyloučil jen na základě skutečnosti, že obviněný v trestním řízení zásadním způsobem změnil svou výpověď. Zdůraznil, že při výsledku může obviněný uvádět jakoukoli nepravdu ve svůj prospěch a za situace, kdy M. K. hrozilo trestní stíhání, je logické, že svou výpověď provedenou v rámci řízení daňového, kde byl povinen jako svědek vypovídat pravdu, následně v trestním řízení zcela změnil, neboť byl veden snahou o ochranu

své osoby. Přitom žalobce odkázal na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, čj. 1 Afs 19/2009-57, publikovaného pod č. 1936/2009 Sb. NSS.

[6] Žalobce zdůraznil, že pan K. nepracoval na výkopových pracích sám, měl spoustu pomocníků a peníze, které obdržel, si neponechával pro sebe. Tuto skutečnost měli potvrdit navrhovaní svědci – O. H. a J. P., tito svědci měli potvrdit i práce provedené panem R. T. a panem L. Ž. Přesto, že žalobce uvedl jména navrhovaných svědků i skutečnost, proč a ve které věci svědky navrhuje vyslechnout, žalovaný tyto svědecké výpovědi pro nadbytečnost odmítl. V tomto jednání žalobce spatřuje nezákonnost, neboť tyto svědecké výpovědi mohly mít zcela zásadní charakter pro zjištění skutečností rozhodných pro správné stanovení daně. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 Afs 29/2009-92, dostupný na www.nssoud.cz.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

[7] Žalovaný ve vyjádření k žalobě především odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K argumentaci žalobce žalovaný odkázal na ust. § 115 odst. 1 a 2 daňového řádu. Uvedl, že v rámci odvolacího řízení se do jeho dispozice dostaly materiály Policie České republiky, Služby kriminální policie a vyšetřování, Územního odboru Ústí nad Labem, Oddělení hospodářské kriminality, a to „Protokol o výsledku obviněného“ sepsaný dne 3. 6. 2014 (č. j. KRPU-280308-35/TČ-2013-041081-TK) s panem M. M. K. a „Pokračování protokolu o výsledku obviněného“ ze dne 5. 2. 2015 (č. j. KRPU-280308-129/TČ-2013-041081-TK), z nichž vyplynuly zcela nové skutečnosti, které byly v příkrém rozporu s tím, co zjistil prvostupňový správce daně v průběhu doměřovacího řízení, a tudíž k nim musel zaujmout vlastní postoj a vyhodnotit jejich relevanci z pohledu konečného výsledku doměřovacího řízení. Žalovaný zdůraznil, že ust. § 93 odst. 2 daňového řádu umožňuje jako důkazní prostředky použít podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, jak tomu bylo v dané věci. Tyto důkazní prostředky přitom nebyly získány v rozporu s právními předpisy a nejednalo se o provádění účelových úkonů s cílem znemožnit žalobci účastnit se výsledku obviněného a klást mu otázky. Žalovaný současně konstatoval, že žalobce provedení dalšího výsledku pana M. M. K. nenavrhoval a tudíž nedošlo ke zkrácení jeho práv.

[8] Pokud žalobce odkazem na pasáže rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009-57, dovozoval, že výpověď pana K. v trestním řízení byla „jediným rozhodujícím důkazem“, kterým správce daně hodlal unést důkazní břemeno zpochybňující účetnictví žalobce, tyto úvahy žalovaný odmítl, neboť výpověď pana K. v trestním řízení byla pouze jednou z řady skutečností, jež vnášely pochybnosti ve směru pravdivosti údajů uvedených žalobce v jeho daňovém přiznání. Výpověď pana K. učiněná v průběhu trestního řízení nebyla jediným důkazním prostředkem, jež by žalovaného vedl k závěru o nutnosti doměřit žalobci daň. Tato výpověď podle žalovaného pochybnosti pouze prohloubila, jelikož pochybnosti o pravdivosti první výpovědi plynou již z jejího obsahu, když zejména nebyly uvedeny žádné podrobnosti o tom, kdy a kým měly být výkopové práce, nepřesvědčivě působí i tvrzení pana K. o tom, že si najímal pracovníky od žalobce.

[9] K namítanému neprovedení navrhovaných svědeckých výpovědí žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že provedením navrhovaných svědků nemohlo dojít k prokázání skutečného rozsahu provedených prací, taktéž by svědci nebyli

schopni prokázat právní vazby mezi osobou žalobce a panem K., neboť tito svědci měli pracovat pro žalobce, nikoli pro pana K. a jejich výslech žalobce navrhoval toliko za účelem prokázání fyzické přítomnosti pana K. na stavbách. Svědecké výpovědi by tak nebyly schopny rozptýlit pochybnosti v tom směru, že pan K. byl skutečně tou osobou, která vlastním jménem a na vlastní odpovědnost realizovala výkopové práce v hodnotě 9 201 212 Kč a najímala si za tím účelem pracovníky od žalobce. Výpovědi třetích osob tak podle názoru žalovaného nemohou být rozhodujícími důkazními prostředky, jež by byly způsobilé nahradit nečinnost žalobce a pana K. a nevedení jakékoli průkazné dokumentace, resp. jednoznačně rozptýlit pochybnosti v tomto ohledu.

[10] S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl a aby žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení.

[11] V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce především setrval na žalobní argumentaci. Nadále trvá na tom, že v daňovém řízení má výslech svědka větší důkazní sílu než výslech obviněného, který není povinen v rámci své výpovědi uvádět pravdu. Dále žalobce namítal, že svědek Ž. v rámci výsledku přiznal, že dostal od žalobce konkrétní částku (5 000 Kč), přesto žalovaný vyloučil z daňově účinných nákladů žalobce celou částku fakturovanou panem Ž. Takový postup je podle jeho názoru v rozporu s ust. § 1 odst. 2 a ust. § 8 odst. 1 daňového řádu. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 8 Afs 144/2014-46, žalobce nesouhlasí ani s konstatováním žalovaného, že není povinen vyhledávat důkazy za účelem zjištění skutečného stavu věci.

IV. Posouzení věci soudem

[12] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[13] Podstata žalobní argumentace spočívala především ve zpochybnění zákonnosti změny rozhodnutí provedené odvolacím orgánem a v namítané nezákonnosti spočívající v neprovedení navrhovaných výslechů svědků.

[14] K námitce týkající se změny právního názoru správního orgánu v odvolacím řízení soud předně odkazuje na ust. § 115 odst. 1 daňového řádu, který odvolacímu orgánu umožňuje provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení. Podle ust. § 115 odst. 2 daňového řádu provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Zákon tak výslovně připouští, že odvolací orgán může po provedeném dokazování dospět k odlišnému právnímu názoru než prvostupňový správce daně.

[15] Namítal-li žalobce nepoužitelnost výpovědi obviněného v trestním řízení pro účely daňového řízení, soud konstatuje, že podle ust. § 93 odst. 2 daňového řádu lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů. Právě takovými důkazními prostředky byly v daném případě „Protokol o výsledku obviněného“ sepsaný dne 3. 6. 2014 Policií ČR s panem M. M. K. a „Pokračování protokolu o výsledku obviněného“ ze dne 2. 5. 2015, které se dostaly do dispozice správce daně v průběhu odvolacího řízení. Ze správního spisu nevyplývá, že by tyto důkazní prostředky byly získány v rozporu s právními předpisy, odvolacímu orgánu tak nic nebránilo tyto v řízení použít a vyhodnotit jejich relevanci z pohledu konečného výsledku doměřovacího řízení.

[16] Žalobci lze přisvědčit v tom, že pan K. neměl v trestním řízení postavení svědka, který by musel vypovídat pravdu, ale byl v postavení obviněného. Výslech obviněného patří mezi důkazní prostředky, současně je však prostředkem jeho vlastní obhajoby. Obviněný může ve své výpovědi na rozdíl od svědka uvádět i nepravdu, což může mít vliv na důkazní hodnotu protokolu o výpovědi obviněného pro daňové řízení. Toto konstatování však samo o sobě neznamená, že výpověď obviněného učiněná v trestním řízení je pro účely daňového řízení *a priori* nepoužitelná.

[17] Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si byl vědom specifik důkazu provedeného protokolem o výpovědi obviněného v trestním řízení, když připustil, že protokol o výsledku svědka má vyšší důkazní sílu než výslech obviněného, nicméně uvedl, že ani důkazní síla protokolu o výsledku svědka provedeného podle daňového řádu není neomezená a vždy je třeba hodnotit takové důkazní prostředky nejen samostatně, ale i v souvislosti s ostatními důkazními prostředky. S těmito závěry se ztotožnil i zdejší soud.

[18] Pokud žalobce odkazoval na pasáže rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009-57, je třeba zdůraznit, že na rozdíl od nyní projednávané věci, kdy se správce daně zabýval tím, zda žalobce unesl své důkazní břemeno spočívající v prokázání tvrzení stran výdaje jako daňového nákladu ve smyslu ust. § 24 zákona o daních z příjmů, ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem byla předmětem sporu otázka unesení důkazního břemene správcem daně, citované právní závěry proto nejsou na projednávaný případ plně aplikovatelné. Nadto nelze pominout, že Nejvyšší správní soud ani v citovaném rozsudku nedospěl k závěru, že protokol o výpovědi obviněného pořízený v trestním řízení by nebylo možné použít jako důkazní prostředek v řízení daňovém.

[19] Především je však nutno konstatovat, že žalobcem citované právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu se vztahují k situacím, kdy by listina zachycující výpověď osoby obviněného v trestním řízení byla jediným rozhodujícím důkazem v daňovém řízení. Tak tomu však v nyní projednávané věci nebylo, což je dalším důvodem, proč nelze zde uvedené závěry na danou věc aplikovat.

[20] Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výpověď pana K. pořízená v trestním řízení byla pouze jednou z celé řady skutečností, které vnášely pochybnosti ve směru k pravdivosti údajů uvedených žalobcem v daňovém přiznání. Výpověď pana K. učiněná v průběhu trestního řízení zde nestála sama o sobě a nejednalo se tak o jediný důkazní prostředek, jenž by žalovaného vedl k závěru o nutnosti doměřit žalobci daň, ale tato výpověď pouze

prohloubila již existující pochybnosti o tvrzeních žalobce. Na rozdíl od prvostupňového správce daně totiž žalovaný dospěl k závěru, že pochybnosti vyvolávala již svědecká výpověď pana K. učiněná v průběhu daňového řízení, kdy zejména nebyly uvedeny žádné podrobnosti o tom, kdy a kým měly být prováděny výkopové práce a v čem měly konkrétně spočívat, ačkoli se mělo jednat o práce v celkové částce 9 201 212 Kč. Věrohodnost svědecké výpovědi podle žalovaného nezvýšilo ani tvrzení o mechanismu najímání lidí od žalobce nebo skutečnost, že pan K. byl osobou bez stálého bydliště, ačkoliv by měl mít k dispozici částku přes 9 milionů Kč.

[21] Pokud měl žalovaný k dispozici dva důkazní prostředky (svědeckou výpověď pana K. pořízenou v daňovém řízení a výpověď obviněného pana K. pořízenou v trestním řízení), které svědčily pro rozporné závěry, přičemž ani jeden z nich nepodal přesvědčivý důkaz o skutkovém stavu (o tom, zda plnění bylo uskutečněno panem K. tak, jak bylo deklarováno žalobcem v daňových dokladech), pak dospěl oprávněně k závěru, že žádný z provedených důkazů nebylo možno osvědčit jako důkaz prokazující tvrzení daňového subjektu. Pro závěr o neunesení důkazního břemene totiž postačí, pokud se žalobci nepodaří rozptýlit důvodné pochybnosti správce daně o jeho tvrzeních.

[22] Další žalobní námitkou žalobce brojil proti neprovedení navrhovaných výsledků svědků, ani této argumentaci však soud nepřisvědčil.

[23] Jak vyplývá ze správního spisu, ve vyjádření ze dne 31. 3. 2015 žalobce mimo jiné navrhoval provedení výsledků svědků (kromě O. H. a J. P. i R. H.), a to jako důkazní prostředek prokazující skutečnou účast pana M. K. na pracích pro pana P., mělo se jednat o svědky, kteří pro pana P. pracovali společně s panem M. K.

[24] Přestože žalobce tvrdí, že tyto svědecké výpovědi mohly mít zásadní charakter pro zjištění skutečností rozhodných pro správné stanovení daně, soud naproti tomu dospěl stejně jako žalovaný k závěru, že provedení navrhovaných výsledků by nemělo kýžený efekt, neboť by jimi k prokázání rozhodných skutečností nemohlo dojít. Navrhovaní svědci byli dle tvrzení žalobce osobami, jež pracovaly stejně jako pan K. pro žalobce, a nikoli pro pana K., a jejich výsledek byl navrhován toliko za účelem prokázání fyzické přítomnosti pana K. na stavbách, nikoli za účelem prokázání právních vztahů mezi žalobcem a panem K. (žalobce netvrdil, že by navrhovaní svědci měli povědomí o těchto skutečnostech). I kdyby tedy svědci potvrdili, že k provádění výkopových prací docházelo a že se na staveništích nacházel pan K., nebyly tyto svědecké výpovědi způsobilé rozptýlit pochybnosti v tom směru, zda pan K. byl osobou, která vlastním jménem a na vlastní odpovědnost realizovala pro žalobce výkopové práce v hodnotě 9 201 212 Kč a najímala si za tím účelem pracovníky od žalobce, resp. v jakém vztahu se žalobce a pan K. nacházeli.

[25] Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 Afs 29/2009-92, z tohoto rozsudku mimo jiné vyplývá, že „[z]ásada volného hodnocení důkazů neznámá, že by správní orgán měl na výběr, které z důkazů provede a vyhodnotí a které nikoli nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry opře a které opomene. Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit např. na tom, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení nebo, že důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací schopností. Odmítnutí provedení důkazu může být zdůvodněno také

jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení mimo jakoukoliv pochybnost prokázána. Správní orgán je tak oprávněn rozhodnout, které z navržených důkazů provede, nicméně jako nepodstatný, nezpůsobilý nebo nadbytečný nelze odmítnout důkaz, jímž mohou být v souvislosti s jinými důkazy prokázány skutečnosti podstatné pro rozhodnutí.)“ Žalovaný v daném případě odmítl provést navrhované výslechy svědků právě s odkazem na jejich nezpůsobilost pro účely dokazování v daňovém řízení. Proto nepochybil, pokud navrhované výslechy svědků v daném případě neprovedl.

[26] Namítal-li žalobce nezákonnost rozhodnutí spočívající v tom, že ačkoli svědek Ž. v rámci výslechu přiznal, že dostal od žalobce konkrétní částku (5 000 Kč), žalovaný vyloučil z daňově účinných nákladů celou fakturovanou částku, tato námitka je vzhledem k tomu, že žalovaný stanovil daň pomůckami, tedy jako náklady uznal částku v paušální výši 60 % výnosů, bezpředmětná.

[27] Konečně neobstojí ani poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 8 Afs 144/2014-46, jelikož ve zde projednávaném případě šlo o skutkově zcela odlišnou věc. Zatímco v případě projednávaném v citovaném rozsudku bylo nepochybné, že tvrzené plnění bylo žalobci poskytnuto a byly identifikovány i subjekty, které se na jeho poskytnutí podílely, v nyní projednávané věci byly právě tyto otázky (zda bylo deklarované plnění uskutečněno a kým) předmětem pochybností. Závěry vyjádřené v citovaném rozsudku proto nejsou na nyní projednávanou věc aplikovatelné.

V. Závěr a náklady řízení

[28] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[29] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. května 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu